

Mladi don Antonio je bil menda prvi knez slovenske krvi na mavriškem prestolu v Španiji.

Njegova sestra Francka — princesa dona Franciska — ki se je razvila v krasno devojko, je bila že po naravi skromnega in pobožnega značaja. Odpovedala se je svetu in odšla v samostan. A knez don Antonio je še dolgo vrsto let vladal v svoji deželi. Bil je neustrašen, pogumen in očetovsko dober knez, zato ga je vse ljudstvo ljubilo in spoštovalo.

Tudi na svoj rojstni kraj se je spomnil večkrat in takrat ga je bridko zbolelo pri srcu, ker je vedel, da svoje slovenske domovine ne bo videl nikoli več.

20.

Sivolasi župnik v Preski na Gorenjskem je nekoč pregledoval stare krstne bukve, kamor so še njegovi predniki vpisovali imena novorojencev.

Prelistoval je debelo knjigo, prebiral imena in je med drugim opazil

na neki strani besede, ki so bile rdeče podčrtane. Glasile so se takole: — V tej fari sta bila rojena Tonček in Francka Mrak, brat in sestra, ki so ju Turki nekoč odpeljali v sužnost. Po čudnih potih sta prišla v daljno špansko deželo, kjer je Tonček postal naslednik nekega princa iz Toleda, Francka pa je odšla v samostan. Pred mnogimi leti sta prišla pogledat svojo staro domovino. Ker pa nista našla nobenih svojcev več, sta se odpravila nazaj na Špansko.

Vrnila pa se nista nikoli več.



Fran Roš

Maj

Maj je tiho stopil v gaj.
Veje so ozelenele,
rože sladko zaduhtele,
vsepovsod je sam sijaj.
Ptice mehko so zapele,
da bi srca nam ogrele
in odprle na stežaj.

Kdo je žalosten še zdaj?
Jurček v temnem kotu joče,
njemu se veselja noče,
pa še sam ne ve, zakaj.
Kisli Jurček naj le stoče,
če se mu tako že hoče,
z nami noče v svetli raj.

Saj minil bo tudi maj.
V zimi pa se žalostili
bomo in solze cedili,
saj za to bo čas tedaj.
Zdaj se bomo veselili,
Jurčka pa doma pustili,
ljubi maj nas kliče v gaj!